

Introit: Ž 126, 1 – 3

Píseň 98 Zpívejte Pánu nové písně

Modlitba: Hospodine, Bože svatý a věčný a náš nebeský Otče, děkujeme ti za dar tvého stvoření, za dar života, za dar řádu, kterým dobrý život chráníš a podporuješ. Děkujeme za evangelium tvého Syna Ježíše Krista. On je nám zjevením nejvyššího řádu, totiž lásky. Děkujeme za společenství rodiny, církve, obce, státu. Děkujeme za pokoj, spravedlnost, svobodu, demokracii. Děkujeme za zhroucení hrubé totalitní moci, jak ho přinesl 17. listopad 1989. A prosíme tě o tvého Ducha, Ducha Kristova, Ducha pravdy, kritického rozlišování, Ducha víry a naděje. Žehnej nám i všem ostatním, kdo v touze a důvěře tebe hledají a od tebe pomoc a záchranu očekávají. Amen.

Čtení: Dt 30,11-20

Píseň Svítá 135 K svobodě je dlouhé putování

Text: Mk 1,14-15 Kázání:

Naplnil se čas, už je to tady. Říká Ježíš a srdce jeho posluchačů se zachvějí. Teď se události dávají do pohybu. Něco podstatného se mění. „Už je to tady!“, volali lidé na náměstích v listopadu 1989. Čas dospěje ke zlomovému bodu, číše přeteče, okolnosti se příhodně sejdou, doba těhotná očekáváním začíná přinášet své plody. Krásné chvíle. Okamžiky, které povzbuzují, nabíjejí, aktivizují.

A pak jsou zas časy tíživé, hodiny z olova, časy jakoby nehybné, anebo se jakoby sunoucí k horšímu, časy takřka beznadějně. V čem žijeme nyní? Jaký je tento čas? Co s námi dělá? K čemu je vhodný, příhodný?

Ježíš říká: „Naplnil se čas!“ Ale co tím vlastně říká? Že se sešly vhodné okolnosti? Společenské, politické, ekonomické? Okolnosti příhodné pro změnu? Že jsou lidé konečně duchovně připraveni, spirituálně hladoví, otevření oslovení? Nezdá se. Jsou spíše politicky zoufalí. Jan Křtitel je uvězněn, opakovaná vzepětí proti moci Říma nikam nevedou. Jsou duchovně skeptičtí. (Z Galileje žádný prorok nepovstane; Mesiáše sice někteří čekají, ale docela jiného.) Ježíš neoznamuje, že se časy mění a doba nazrála, nýbrž přichází se svou zvěstí spíše době navzdory. Neboť nikoli doba a její okolnosti, nýbrž Bůh určuje svůj čas. Bůh věci mění. Boží čas je jiný než lidský - je jiný než naše pocity, naše porozumění a vnímání času, ve kterém právě žijeme.

My se ovšem necháváme hodně časem určovat. „Taková byla doba!“ říkáváme s povzdechem omluvně, když si začneme připouštět svou pasivitu a neschopnost. Doba totality nám bránila žít radostně a nadějně naší křesťanskou vírou? A nadcházející doba samofinancování zničí mizející atoly našich sborů? Kdyby to tak mělo být, kdyby tolik mělo záležet na době, tak proč jsme se jako církve nerozvinuli a nerozkvetli v tom čase, který máme právě teď téměř za sebou? V době, kdy jsme užívali plnou svobodu a zároveň plnou finanční podporu od státu? Nebo snad začneme hledat další výmluvy, proč a v čem i tahle doba je (byla) nepříznivá? Budeme si pěstovat svou ublíženost, ukřivďenost, pocity ponížení a méněcennosti? To asi k dobrému nevede.

Samozřejmě musíme své době a soudobé společnosti hledět porozumět. Lidem porozumět! Časy se mění, nové otázky, potřeby a touhy se vynořují. A po nové odpovědnosti volají. Ale právě naše odpovědnost nemůže záviset na tom, k čemu je doba příhodná a čemu brání. Ježíš říká: „Naplnil se čas!“ - jde o skutečnost, která nastává Božím rozhodnutím navzdory lidským časům a jejich příhodnosti či nepříhodnosti. Plností času je Kristus sám. Jeho příchod, jeho zjevení, jeho přítomnost, jeho slovo. Po Kristově vzkříšení a seslání jeho Ducha je náš čas pořád plný. Není nač čekat. Není co lepšího očekávat. Nebude líp. Nebude líp v tom smyslu, že se neobjeví lepší, hlubší, vydatnější zdroj života, než který tu už je. Pramen vody živé. Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Boží království je blízko. Je na dosah. Dveře k plnému životu jsou otevřené a nikdo a nic je nemůže zavřít.

„Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží,“ říká Ježíš. Přiblížilo se, je na dosah. Ale nic víc. Takže to království nenastalo? Proč rovnou naplno nepřišlo? Proč takové Ano i Ne? Zvěst, která těší a uklidňuje, a zároveň rozjitřuje a provokuje? Jistě se Boží království přiblížilo, praví Ježíš, dále však mluví o tom, že někteří do něho vejdou a jiní nevejdou, že někdo je v něm, že někomu patří, že dokonce v jednu chvíli „je mezi vámi“. Království Boží, ten zdroj života, pramen je blízko, na dosah, není daleko, není nepřístupná, není uzavřená – a tak stačí jen udělat krůček, sáhnout, vstoupit. A v řadě podobností a obrazných výroků Ježíš upřesňuje, jak. Jsou to samé paradoxy: vstupují

předně chudí duchem, děti a sociálně vyloučení, první tam budou poslední a naopak... Co si z toho vzít? Jak tomu rozumět? Že nevstupuje ten, kdo je silný, ani v tom duchovním smyslu, ani ten, kdo podává úctyhodné výkony, ani ty zbožné. Že se do toho království nelze arogantně vlomit, pevnou rukou, mocným vyznáním se ho zmocnit, hrdě a majetnický se do něho přihlásit. Vstoupit do něho je spíše jako přijmout dar, tiše a pokorně. Síla, schopnosti a postavení nejsou výhodou. A slabost a chudoba (chudoba v žádném ohledu!) nejsou důvodem k beznaději... Do Božího království se vstupuje, jako když vezmeš darované. Nezaslouženě, nehodně. Ale umět je plně přijmout! Vzít za své. Nenechat si od něho odstup. Vážít si toho daru, neodložit ho někam na poličku jako nechtěného porcelánového jelena, ale užívat ho radostně, každodenně. Chodit k tomu prameni pít. A tím královstvím, tím zdrojem je Kristus sám. Takový, jaký se podává v evangeliu, ve večeři Páně.

„Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu,“ říká Ježíš. Teprve takhle je to celé. Boží strana a lidská strana. Bůh naplnil čas, nalil plnou číši, otevřel dveře a od nás čeká ten krůček - pokání a víru. Přijmout dar. Vstoupit. Pokání a víra je dvojí v jednom. Pokání bez víry, to je vyznávání vin uvězněné v minulosti. Je to sebelítost a nárek nad sebou samými. Plačtivě „jsme špatní, bídní, zabředli jsme kamsi, kde se nám nelíbí, co jen s námi bude?“. Točíme se v kruhu. Pravé pokání je spojeno s vírou. Víra hledí kupředu, k obzoru zatím nedosaženému. Je obratem k nezasloužené naději. Jsme zlí, jsme hříšní, a přece může evangelium vstoupit i mezi nás. Do nás. Křesťanská víra je nadějí bez optimismu, pravil jeden náš skotský souvřec. Ve víře se obejdeme bez optimistických očekávání, že se společnost změní, že se v ní probudí zájem o duchovno, že Pán Bůh nedopustí, aby naše církve zanikla, že odněkud přijdou lidé a peníze... Víra volá: aj, ty, milý budižkničemo, jdi a už nehřeš, tj. nepropadej se do své bezmoci a beznaděje, chop se darů Kristových a puť je do světa! Puť se s nimi do světa!

Křesťanská víra je důvěrou, že Bůh je věčný a svatý a Kristovo evangelium je síla nehynoucí. Nic jiného, žádné vnější opory. Víra tak ze sebe setřásá pověrečné recepty na úspěch, modlářská vyhlížení silných osobností a snadných řešení, protože se spoléhá na podstatu – že pravda je v lásce a láska je v pravdě. A co ta slova znamenají a jak se spolu snoubí, je tajemstvím evangelia. A my se k němu vztahujeme, čerpáme z něho a učíme se z něho. Čteme bibli, ne jako návod, ale jako mocnou inspiraci. Čteme ji se zájmem především o zákon Kristův a praxi apoštolů. Jako soli je třeba téhle inspirace: Více sluší poslouchati Boha než lidí, sluší se pomáhat chudým, otvírat dům příchozím, otvírat se setkáním, zastat se spravedlnosti...

Kdo ví, zda tahle slanst neproměňuje hodiny z olova, zda právě ona v předstihu nepřipravuje nenápadně cestu těm krásným chvílím, které pak přijdou a srdce mnohých jimi pookřejí. A budou třeba mluvit o příznivých okolnostech, jež nastaly jakoby samy od sebe. A i kdyby nemluvili a i kdyby se mnoho hmatatelného nedělo, víra žije touto pravdou a nadějí. Pane, díky za tvoje evangelium, za tvého Ducha! Amen.

Píseň 648 Kristus je má síla

Večeře Páně

Přímluvná modlitba + Otče náš

Ohlášky, sbírka

Píseň 244 Ve jméno Krista doufáme

Poslání: Ex 20,2

Požehnání

Píseň 419 Mocný Bože, při Kristovu